

reușit, cu inteligență și discreție, să ridice la valoarea simbolului pasiunea muncii de care e stăpînit tînărul inginer Victor Iorga, să sublinieze puterea lui de sacrificiu, curajul de a înfrunta chiar și moartea pentru împlinirea idealului său de viață. Corneliu Reventi, cu emoționantă stăpînire de sine, ne-a prezentat, foarte convingător, mentalitatea și „criza de conștiință” a mai vîrstnicului inginer Dumitru Nacu. Discreției bine venite cu care Eusebiu Ștefănescu a încercat să ne sugereze chipul diabolic și agresiv al lichelei animată numai de instinctul de parvenire — Tit Nistor — nu i-ar fi dăunat cîteva tușe mai pronunțate de culoare și forță dramatică în sublinierea trăsăturilor negative, a cameleonismului personajului. Singurul rol de femeie a apărut cu totul insignifiant, în interpretarea stîngace și incertă a Emiliiei Dobrin. Alte cîteva roluri de mică întindere, dar realizate pitoresc și cu pondere de Ștefan Chivu, Radu Dumitrescu, Marius Ioanescu, au contribuit la unitatea și coeziunea spectacolului ploieștean.

V. D.

Marga Georgescu, Eugen Popescu și Ion Lemnaru în „Misterioasa convorbire telefonică” la Teatrul de Stat din Galați

Teatrul de Stat
din Galați

MISTERIOASA CONVORBIRE TELEFONICĂ

de Virgil Stoenescu

Iată încă un dramaturg care se aventurează pe terenul ademenitor dar plin de capcane al genului polițist. Nimic din ce știm despre Virgil Stoenescu, umoristul, liricul, veșnicul îndrăgostit de tinerețe, nu ne făcea să bănuim slăbiciunea lui în fața ispitei, azi la modă, piesa polițistă. Și nu a oricărui fel de piesă polițistă, ci a piesei polițiste literalmente de ultimă oră, imposibil de delimitat într-o formulă simplă, acea piesă-de-spionaj-industrial, în care elementul surpriză joacă un rol secundar, pentru că știm de la început cine e spionul, cine sînt cei ce-l vor prinde, cine sînt victimele spionului, care sînt mijloacele, care e ținta spionului și care sînt căile de surprindere și anihilare a lui. Știm totul. Sau aproape totul, pentru că nu știm cînd și cum se va petrece ceea ce bănuim de la bun început.

Nu cumva e un șiretlic al autorului? Ba da, înclin să cred eu, pentru că țesătura străvezie a datelor polițiste lasă să răzbată o dramă psihologică așezată în primul plan al acțiunii: e drama familiei Silvestru, surprinsă, încolțită, hătuită de spion, răscolită, tulburată în liniștea ei conjugală, șantajată, amenințată cu distrugerea, drama unor oameni cu puncte vulnerabile, sau aparent vulnerabile, în biografie, care au de ales între a fi spulberați și a deveni trădători, vinduți. Aceasta este perspectiva pe care le-o înfățișează spionul. Mai există și o a treia cale pentru soții Silvestru: a anunța totul autorităților, a curma răul de la început, cu orice risc. Această cale, cel mai greu de ales, o înțelegem cînd în planul al doilea al acțiunii apar lucrătorii din securitatea noastră. Pentru că decizia soților Silvestru se lasă așteptată, lucru lesne de înțeles dacă ne gîndim la forța represivă pe care o exercită asupra lor spionul, acțiunea se lasă purtată către deznodămîntul, firește, fericit, de către maiorul Chelaru, omul care ia pe contul lui destinele soților Silvestru și va anihila pe spion. Așa poate fi înțeleasă piesa. Depinde cum cad accentele. În cea mai apropiată

variantă de interpretare, drama soților Silvestru se poate destrăma în sarabanda de lovituri și contralovituri, care ar situa, ca într-o competiție, pe primul plan pe spion și pe urmăritorii lui. N-ar fi fost însă spre folosul piesei, și aici stă meritul dinții al regizorului Petre Popescu, de a fi găsit cheia potrivită pentru a deschide — fără a forța — ușa către un spectacol în care ideea de bază rămâne aceea de a vedea, dincolo de competiția inteligențelor spion-contra-spion, superioritatea punctului de vedere al lucrătorului din securitate, care nu uită, într-o impecabilă atitudine umanitară, că în joc sînt viețile unor oameni cinstiți în fond și utili societății.

Petre Popescu a găsit accentele juste și a cumpănit așezarea lor în pagina spectacolului cu pricepere. Petre Popescu își definește tot mai precis stilul propriu, un stil al sobrietății, al meticulozității profesionale, supravegheate de analiza lucidă a sensurilor și semnificațiilor, stil care-l recomandă pieselor de factură psihologică.

Spectacolul lui e echilibrat, desenat cu rigoare aproape matematică, nimic forțat, nimic ostentativ nu ne izbește. Cadrul însuși e sobru și economic — aici are un merit și colaborarea dintre regizor și scenograful Victor Crețulescu, autorul unui decor sugestiv, alcătuit din elemente stricte, care fac trimiteri la un interior confortabil, elegant chiar, fără să împovăreze spațiul. În ansamblu, jocul actorilor e cenzurat, posibile excese temperamentale sînt reprimare, trăsătura dominantă de caracter a fiecăruia e precis definită. Eugen Popescu Cosmin punctează clar instabilitatea directorului Silvestru, slăbiciunea lui, posibila abdicare, nevoia de sprijin, deruta, spaima și, în sfîrșit, redobîndirea încrederii și tăriei. Marga Georgescu, interpreta soției lui, actriță de largă utilitate și utilizare în teatrul gălățean, aduce în scenă elementul stabilizator, tăria morală și puterea deciziei.

Foarte bun este Ion Lemnaru în rolul spionului, foarte bun pentru că face să răzbată, prin armura eleganței și impecabilelor maniere, profunda și definitivă putreziciune morală a personajului său, agresivitatea animalică, toate acestea cu o subtilă nuanțare. Într-un rol adiacent, Ioana Citta Baciș portretizează cu mijloace ușor caricaturale chipul unei fișețe ușuratecă dar nu lipsită de un fond bun. Lavinia Teculescu s-a mișcat stînjinită în baina personajului său, o soacră cu limbă ascuțită și atitudine decisivă, stînjinită pentru că actrița are evident alt „em-plot”.

Maiorul Chelaru a fost interpretat în chip excelent, de excelentul actor Mihai Mihailescu, adică cu inteligență, farmec, umor, dezinvoltură. Corecți, în roluri mai palide, au fost Gheorghe Jipa și Dan Andrei.

V. M.

Catrinel Dumitrescu (Swanewit) și Mircea Crețu (Printul).

Teatrul Municipal „Maria Filotti” din Brăila

SWANEWIT

de August Strindberg

Să aibă oare și piesele un destin asemenea oamenilor? Așa se pare. Optată de mai bine de doi ani, de teatrul brăilcan, *Swanewit*, inocentă și încântătoare pagină din zestrea mai puțin cunoscută a tulburătorului dramaturg suedez, a așteptat, modestă și ne băgată în seamă de nici un regizor, „marea întâlnire”. Și ea a venit! „Cînd am citit-o, am fost complet șocat. Mi-a plăcut dincolo de entuziasm. Pentru ce aveam eu în mine la ora aceea, am găsit piesa cea mai potrivită cu putință, în care puteam să mă exprim foarte bine. Mă interesa o poveste de acest fel, de mare puritate și de mare valoare umană, ceva frumos, limpede, civilizat, care să sune curat, cristalin și plăcut... Dacă mi s-ar fi propus să aleg între *Romeo și Julieta* și *Swanewit*, imediat aș fi luat-o pe aceasta din urmă. În clipa asta, altă piesă nu știu să pun. De ce? Sînt argumente complet sufletești și personale“ Evrika! Există, așadar, și astăzi, ca întotdeauna, în sinul tinerei generații foamea reală de puritate, de frumusețe, de romantism. Împotriva tuturor celor care nu ar vedea cu ochi buni această profesiune